

משנת חכמים
מתורגם של רבותי

תיבת נח - הישיבות והכוללים בתקופתנו
הרה"ג רבי יואב אליצור שליט"א

וזוהי הסכנה הגדולה בתקופתנו.

אומר המדרש (מד"ר שה"ש ח') "...מה נעשה לאחותינו ביום שידובר בה, אם חומה היא נבנה עליה טירת כסף, ואם דלת היא נצור עליה לוח ארז", "אני חומה - זה אברהם" וכו'.

מבואר, דהעמדת האדם בנסיון, הוא לראות אם יכול להעמיד דברים ומעשים כ"חומה" נגד כל חשבונות השקר.

ומי שיכול להעמיד דעותיו ומעשיו "כחומה", הוא מובטח לעבור בשלום, בסיוע עליון.

אבל מי שאינו עומד על דעותיו כ"דלת" זו, שסובבת הנה והנה, הוא לא יעמוד בנסיון ויכול ליפול לתוך "המים הזידונים" המקיפים את ה"תיבה".

כשחזרו המרגלים לארץ, סיפרו לעם גם את יחסם אל אנשי הארץ, "ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם".

כלו, אע"פ שהיו בני עלייה יותר מכל הדור דעה, עדיין יתכן אצלם, שיהיו שפלים בעיניהם ע"י התפעלותם ממה שאחרים מחזיקים מהם.

וכתב הגר"א באבן שלמה, הערב רב דבוקים מאד בישראל וישראל לומדים ממעשיהם, ממ"ש, ויתערבו בגויים וילמדו ממעשיהם, והם העשירים עליזי הגאווה וכו'.

והם ראשי ישראל בגלות, ועליהם נאמר, היו צריה לראש, וזה מרומז במ"ש, "וישם את השפחות וילדיהן ראשונה, הם הערב רב, שהם ראשי העם, ואת לאה וילדיה אחרונים, הם העמי הארץ הטובים שהם כפופים תחת הערב רב, ואת רחל ואת יוסף אחרונים, אלו ת"ח שהם שפלים מכל.

והערב רב הם גרועים מעכו"מ, שישראל נמשכים אחריהם, שרואים שהשעה משקת

תשחת הארץ לפני האלוקים ותמלא הארץ חמס, ויאמר אלוקים לנח וכו' עשה לך תבת עצי גפר" דורנו נמצא בתקופה שקראו לה חז"ל "רשע" שהשעה משקת לו" "מושב ליצים", שענינו - פריקת עול.

אך כבר הובטחנו, "כי לא תשכח מפי זרעו".

ועל כן, מחסדי שמים היה ליצור מציאות מיוחדת בתקופה זו, להיות חי בה, ואעפ"כ, לא להיות יושב במושב ליצים, והוא סוד הכוללים והישיבות בתקופתנו.

וכתב הגר"א ווינטרויב זצ"ל, דבתיבת נח היה כל קיום הבריאה מכונסת וגם משומרת מ"המים הזידונים" שמבחוץ.

וככה נתהוו גם בתקופתנו "תיבת נח", שמי שיכנס לתוכה, תהיה לו אפשרות לחיות חיים נקיים של תורה, ורק בתוכה נמצא קיום ההבטחה של "לא תשכח מפי זרעו".

והיוצא ממנה לתוך המושב ליצים כבר פגם בתורתו, "ובמושב ליצים לא ישב כי אם בתורת ה' חפצו".

ומי ישער רוחו של אדם כשירוד ח"ו מטה מטה, שמסוכן הוא שלא יהיה נבלע בתוך "השעה המשקת לרשע", דבזמן ששולטת שעה זו של "המים הזידונים" בעולם, ההצלה היחידה היא להיות גנוז "בתיבה", שהוא מקום שבו מגדלים תורה בטהרתה.

"דמיום שחרב בית המקדש אין לו לקב"ה בעולמו אלא ד"א של הלכה בלבד", ומי שלא נמצא בד"א של הלכה הרי הוא נמצא מחוץ לעולמו של הקב"ה.

וצריכים אנחנו לעמוד כחומה, שלא יכנסו הליצים לתוך התיבה, שזהו ביטול קיומה ח"ו,

המשך משנת חכמים מעמ' קודם

להם, וזהו סיבת אריכת הגלות.

ומבואר, שמי שאינו נזהר, ומתפעל מאחרים, יכול להגרר אחריהם כיון שמרגיש עצמו שפל בעיניהם, ונהי בעיניו כחבבים וכן היינו בעיניהם, ואם גרמו לו שיושפל ערך התורה בעיניו במקום להבין גודל מעלתו כבן תורה ובן עליה, מן המעטים בדור הזה, ובמקום שירגיש "ויגבה לבו בדרכי ה'", הרי הוא מרגיש "חגב", ודאי מנוצח הוא.

וברור הוא, שמי שמבני התורה שנגרע ערך התורה והושפל בעיניו, בהכרח, שיוגדל אצלו במקביל ערך חיי העוה"ז בהפרזה לתאוות העולם, ויכניס את עצמו כמו שאנו רואים בעינינו, לחובות גדולים, כדי לבסס את מעמדו החומרי למלא תאוותיו, וכבר הכניס את עצמו בדרך ההולכים בתאוות לבם, וינסו לאחוז בשני העולמות, דבר שכידוע אינו אפשרי, וכיון שאין מעמידים עצמם כ"חומה" על דברי תורה ודרכי תורה, אזי נפרצים אצלם ענינים שהיו פשוטים בדורות הקודמים, כמו צניעות ובלויים כדרך הגויים. וכבר נאמר "אל תשמח ישראל אל גיל כעמים". מאחר והם נוהגים כ"דלת" זו הסובבת הנה והנה לכל משב רוחות העולם.

וכתב הגר"א ווינטרויב זצ"ל, שבדורות הקודמים, מי שהיה הולך לכולל, היו הבני עליה האמתיים של הדור, וכל מי שהיה הולך לכולל, היה בו משום ויתור גדול על חיי השוק והרחוב, ומי שהיה נמצא בין חובשי ביהמ"ד, היה זה לאות על כנות נפשו להידבק בתורה כלי כחל וסרק. ואז היתה נראית הצורה הנקיה של "הבן תורה", בכל מובנו של הדבר, ומסירות נפשו להשגת התורה היתה בו לסמל של חיי יהדות בנקיותה. כי מי שלא היה מוכן לוותר, לא נקלט בביהמ"ד.

אמנם בדור אחרון זה "דור של עקב", שאף שבס"ד זכינו שהתרבו הספסלים בביהמ"ד, מ"מ, אליה וקוץ בה, כי מעתה נעשה ביהמ"ד מקום קליטה גם לאותם שלא מוכנים היו לוותר על חיי שעה בשביל חיי עולם ונעשו הכללים רה"ר, ויש מקום ל"שקר" להיכנס ל"תיבה" וח"ו תתבטל מציאותה.

והסכנה, שאם ח"ו ישלש טשטוש ביהמ"ד

עצמו, מהם חיי תורה, ומהו בן תורה, אין לשער את התוצאות. כי ביהמ"ד הוא המקלט היחידי שנשאר בדורינו, "שאין לו לקב"ה בעולמו אלא ד"א של הלכה בלבד" זהו עולמו של הקב"ה, זהו ה"תיבת נח" של דורינו, היא וכל הגנוז בתוכה.

ורק אותם בני תורה שיהיו כחומה ויעמידו דברי תורתם כנגד המלעיגים, "ויגבה לבם בדרכי ה'", הם אלה שיזכו לשמוע מה שאמרו חז"ל במדרש, (מד"ר ויקרא פ' כ"ז) "עתידה בת קול להיות מפוצצת בראשי ההרים ומכרזת, מי שפעל עם ק-ל יבוא ויטול שכרו" ואם ראית דור שרפו ידיו מן התורה, קום והתחזק בה ואתה נוטל שכר כולם.

נח בונה תיבה מאה ועשרים שנה, וכל העולם לועג לו, ונח בשלו, עתיד ה' להביא מבול לעולם, עוד עשר שנים ועוד עשר שנים, וכולם שואלים את נח בבזו נח היכן המבול, ונח בשלו, ממשיך לבנות את התיבה. עתיד ה' להביא מבול,

שואל הרב שך זצ"ל, מאין היו לו לנח כוחות אדירים כאלה לעמוד מאה ועשרים שנה בפני קיתונות של לעג וקלס.

ואמר הרב שך, שנח היה כ"חומה" בטוח באמת, שהרי הוא שמע מהקב"ה, וחשבון אחד אמיתי גובר על אלפי חשבונות של שקר.

עם ישראל בונה תיבה לא מאה ועשרים שנה, אלא, אלפי שנה, וכל העולם כולו לועגים ובזים להם, ועם ישראל "הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב", עם ישראל מכריז אלפי שנה, יש דין ויש דיין, העולם לא הפקר. וכל העולם כולו מעבר אחד ועם ישראל מהעבר השני, "אני חומה", שהרי שמענו מהקב"ה "כי לא תשכח מפי זרעו". וחשבון אחד של אמת גובר על אלפי חשבונות של שקר.

ולבסוף, כמו בימי נח, יתקיים דבר ה' לעיני כל העולם, כמאמר הנביא בהפטרת נח, "הטו אזניכם ולכו אלי, שמעו ותחיו נפשכם ואכרתה לכם ברית עולם חסדי דוד הנאמנים, הם עד לאומים נתתי נגיד ומצוה לאומים, הן גוי לא תדע תקרא, וגוי לא ידעון אליך ירוצו, למען ה' אלוקיך ולקדוש ישראל כי פארך".

י"ל ע"י משנתה של תורה - רכסים ©

☎ 054-846-8706

✉ Mishnatar@gmail.com

📄 153-4-653-1557

לעילוי נשמת

הרב משה בן רחמים וחנום ז"ל
ומרת רחל זינת בת אברהם ונובר גואל ע"ה
תורתו
ת.נ.צ.ב.ה.

זמני היום פרשת נח

בס"ד

10:31	סו"ז תפילה	17:45	הדלקת נרות
12:27	חצות	06:39	נץ החמה
18:14	שקיעה	08:48	סוזק"ש: מג"א
18:51	צאת שב"ק	08:56	מג"א - 72
19:26	ר"ת	09:33	גר"א

התפלל על הכלל

נח וכל משפחתו זכו לינצל מן המבול מצד אחד, אך מצד שני מצינו שהמבול נקרא על שם נח, כדכתיב "מי נח" והסיבה לכך כיון שהיה לו להתפלל על דורו ולא התפלל. וכמו שכתוב במדרש, שלאחר המבול, כשיצא נח מן התיבה וראה את כל החורבן התחיל בוכה, אמר רבש"ע היה לך לרחם על בניך, ענה לו הקב"ה, עכשיו אתה מבקש רחמים, היה לך להתפלל קודם, אילו היית מתפלל היית מבטל הגזירה, אבל אתה לא עשית כך. אף שהיה לו חשבון מדוע לא להתפלל, כיון שסבר שתפילתו לא תועיל, אף על פי כן נקרא המבול על שמו.

גם אנו יש לנו ללמוד מכאן, כל יום אנו מתפללים שלוש פעמים ביום תפילת שמונה עשרה שבכוונה סדרה אנשי כנסת הגדולה בלשון רבים, כדי שנכלול בתפילתנו את כל ישראל, אך תועלת התפילה לכלל תלויה בעוצמת הכוונה שלנו, אם אנו מכוונים כראוי אנו יכולים הרבה להציל ולהועיל, שאנשים יחזרו בתשובה, שחולים יתרפאו, מלבד שאנו עצמנו מתעלים מאוד מכך. אם כך יש להתעורר שלא תהיה עלינו את הטענה שהיתה על נח. לנח עכ"פ היה תירוץ שהיה לו חשבון, אך לנו גם זה אין. כותב השורות זוכר מקרים, בהם היו מבקשים ברכה מרבינו זצוק"ל - לפרנסה ורפואה, תשובתו היתה, כבר התפללתי עליך היום, וכשהמבקש היה תמה על כך, היה עונה בפשטות וענווה מדהימה, הלא תפילת שמונה עשרה היא בלשון רבים והתפללתי על הכלל.

'אני רציתי רק בני תורה'

רש"י על הפסוק "וַיִּשְׁכַּח מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וְגו' בַּתּוֹךְ אֶהְיֶה" מפרש 'אֶהְיֶה' באה לרמז על עשרת השבטים שנקראו על שם שומרון שנקראת אהלה, שגלו על עסקי יין שנאמר "השותים במזרקי יין". כוונת עומק דברי רש"י שבתחילת שתייתו של נח היה כבר מונח עומק החסרון שיבוא לידי ביטוי לעתיד לבוא, של אלו שגלו על עסקי יין, וכמו שאמר הסבא מסלבודקא שאם הסבא היה גונב חידושי תורה, יתכן והנכד יהיה כבר גנב

פשוט.

אנו צריכים לדעת שבמעשים שלנו אנו קובעים איך ייראו המשפחות שלנו, הבנים שלנו. בדורות שלפנינו ראו בחוש, שאם האבא היה מחשיב את התורה וגם את הנאות עולם הזה, דור לאחר מכן, בניו, כבר החשיבו רק את העולם הזה. שמעתי ששאלו את הרבנית קופשיץ איך זכתה לכאלו בנים וחתנים חשובים, אז היא ענתה כי רציתי את זה, שוב שאלוה הלא הרבה רוצים כך, והשיבה הרבה רוצים גם מזה וגם מזה, אך אני רציתי רק בני תורה.

אברהם אבינו לא נולד בעל חסד

הגאון ר' אריה לוי זצ"ל התפרסם מאוד בחסדיו הנפלאים, היה הולך לבית חולים של מצורעים ועוד, אבל שמעתי ממשפחתו שהוא לא נולד כך, כשהו טבעו, רק באמצע שנותיו החליט להתמסר לחסד, אבל באמת הוא בעצמו היה אדם תקיף ולא רך. למשל, אלו שבאו להודות לו על מעשיו ורצו לשלם לו, הוא לקח מהם, באומרו שזה מאוד יקר לו, אבל הוא לא השתמש בזה. כלומר שהיכן שלא שינה את טבעו ראו את תקיפותו. כן מצינו אצל אברהם אבינו, מידת החסד שבו לא נולדה עמו אלא יגע ועמל לקנותה, וכמו שמבואר במדרש (שוח"ט פט"ו) שאברהם אבינו פגש את שם ושאלו באיזה זכות ניצלתם מן המבול, הוא השיב לו, בזכות החסד שעשינו עם בעלי החיים ואברהם אבינו דן ק"ו בעצמו אם חסד עם בעלי חיים מציל ממות כל שכן אם עושים חסד עם מי שנברא בצלם אלוקים שזה מציל. יוצא אם כן שאברהם אבינו היה שלמות החסד, לא הגיע לכך מעצמו אלא על ידי התעוררות מאחריים.

מנוחת הנפש

התורה ק כותבת לנו רק שנח מצא חן עיני ה', אבל לא מסבירה מדוע, אך ניתן לומר כי בשמו מרומזת הסיבה, וכמו שכתוב "ונח מצא חן בעיני ה'" כיון שהיה נח בדיבורו ונח בהליכתו. ומנוחת הנפש מוצאת חן בעיני ה', וכמו שאמר הסבא מקלם שמנוחת הנפש היא כלילת המעלות.

זצ"ל שאמר: "איני רוצה לעשות תנועות מגוננות לספר התורה".

אכן סו"ס מקורו טהור בפלאגי.

ובעניין הנוהגים להראות באצבע קטנה, רבות בשנים שמעתי הביאור מדוע נפוץ מנהג זה, כי רבים מהמתפללים בדורותיהם, היה בידם בין האצבע לאגודל, מעט אבקת טבק המיועד להרחה בכל רגע, ולא אבו

בעניין המנהג שכתבת להראות באצבע כנגד הס"ת מהר"ח פלאגי.

הנה נפוץ המנהג להראות באצבע קטנה, ולא ידוע הטעם לזה.

ויש אשר אינם מראים באצבע כלל וכלל. ושמעתי בזה מהגאון רבי אברהם צבי סתו שליט"א (כאשר ראיתי שאינו מראה באצבע ושאלתיהו מדוע) בשם מרן המשגיח

"התורה לא באה לספר לנו סיפורים", היה מעורר מרן המשגיח זצוק"ל, ומצטט היה את דברי הזוהר החומרים על המעלה מחשבה זו על דעתו, "עלינו להתבונן בפסוקים ולראות מה אנחנו יכולים ללמוד מכך". ישנם פרשיות שונות שאמנם נעדרות מצוות חיוביות מצד אחד, אך מלאות בלקח ומוסר מאידך, במדור 'לקחה של תורה' יופיעו מדי שבוע נקודות מוסר וחכמה הניתן ללמוד מפרשת השבוע.

לתשובה, בעקבות הכרזת אדם זר להם כיונה הנביא, אשר נעמד ברחובה של עיר והכריז "עוד ארבעים יום ונינוה נהפכת?"

מדברי ה"חזקוני", ניתן להבין ששורש ההתעררות הזו, נעוץ במה שמסופר בפרשת נח. שם נאמר על נמרוד "הוא החל להיות גיבור בארץ, ואמרו עליו חז"ל שידע את ריבונו והתכוון למרוד בו. הוא שמע מסבו חם את הסיפורים על המבול שנגזר על כי מלאה הארץ חמס, ועל התיבה שבנה ה"סבא-רבא", ושרק סבא הצדיק וילדיו ניצלו, וכל הרשעים מתו.

תגובת נימרוד לסיפורים היתה: אינני מאמין בכל הדברים האלה, לי יש תפיסה מודרנית בענין (מודרני - אותיות נימרוד). יש בידי סקר שפעם בתרנו שנים השמים נופלים, והארץ מתמלאת מבול של מים. ואכן אנו נוקטים באמצעים למנוע את התופעה הזו, ע"י בניית מגדלים שיתמכו בשמים לכל יתמוטטו.

אומרת התורה "מן הארץ היא יצא אשור". מפרש רש"י: "כיון שראה אשור את בניו שומעין לנמרוד ומורדין במקום לבנות המגדל, יצא מתוכם". אדם יחיד זה יצא, לבנות עיר אשר חרתה על דגלה את הוקעת דרכם של הכופרים, ושיבה אל דרך האמונה הצרופה. **שם העיר היה נינוה, היא העיר הגדולה.**

אומר החזקוני בשם המדרש: "מה ראה הקב"ה להעמיד נביא להוכיח את נינוה מכל שאר האדמה? אלא בזכות אשור שהיה צדיק שבנה נינוה" וכו'. הרי לנו תשובה לשאלה שבפתח דברינו, **זהו כוחה של ראשית טובה!** בעיר שנוסדה על יסודות האמונה, אין להתפלל על שיבת תושביה בתשובה אפילו ע"י מעורר לא מוכר, אף אחרי מאות שנים.

יאים הדברים לימי ראשית של השנה החדשה, וכן לתחילת ה"זמן". ויש בהם גם לעורר את ניצול שולחן השבת, **ליציאת יסודות נאמנים ולהנחילם לבני הדור הבא -** "מזון וצידה השביע לנפשנו".

א. אור התורה והמצוות מתעצם מאד בדור חשוך

במדרש (בראשית רבה לא, יא) מובא: "ר' פינחס משום ר' לוי אמר: כל י"ב חודש שהיה נח בתיבה, לא היה צריך לא לאור החמה ביום, ולא לאור הלבנה בלילה. אלא מרגלית היתה לו, והיה תולה אותה. ובשעה שהיא כהה, היה יודע שהוא יום, ובשעה שהיתה מבהקת, היה יודע שהוא לילה". ומסופר שם עוד על רב הונא שהעיד על עצמו, שהיה מתחבא יחד עם אחרים במערה חשוכה מפני חיילים, והיו בידם נרות. בשעה שהיו כהים היו יודעים שעתה הוא יום, ובשעה שהיו מבהקים, היו יודעים שהגיע הלילה.

מבואר כאן במדרש, אומר הגר"א דיסקין שליט"א בספרו "נחל אליהו" שישנה תופעה מופלאה בטבע שכאשר ישנה תאורה במקום חשוך, עוצמת האור שהיא מפיקה, מתעצמת והולכת בהתאם לגודל החשיכה השוררת בו.

יש בדברים אלה חיזוק עצום, לבני הדור השפל אשר בו אנו מצויים. שכן דווקא בדור הזה כאשר החושך יכסה ארץ וכל העולם כולו אשר מחוץ ל"תיבת נח" שלנו, מלא בכפירה ובטומאה, כל נקודת אור קטנה הבוקעת מאור התורה והמצוות הנמצא בבתי הכנסיות ובבתי המדרשות, בהיכלי הישיבות, הכוללים ובתי היראים לדבר ה', **זוהרת ומאירה באור נגוהות. יותר מהאור שהיה מאיר מלפנים, כאשר בחוץ היה אור יום.**

בספר חסידים (תתקמה) מובא מה שהקשה רבי חיים ויטאל ז"ל לרבו האריז"ל, "שהנה רואים אנו שקדושת התנאים והאמוראים הינה דבר מבהיל (=מדהים), ולא יוכל אדם בדורנו לעשות אחת מאלף [ממה שהם עשו]. והשיב לו הרב ז"ל **שעתה גברה מאד הסיטרא אחרא, והמעט שעושים עתה חשוב לפניו יתברך כהרבה שעשו הראשונים,** (מובא ב"מכתב מאליהו" חד עמ' 302).

ב. כוחה של ראשית טובה

כיצד ניתן להבין את התעוררות אנשי נינוה

היא, הרי שאף א"ז נקבל.

זעירא דקראת
דב סוקולובסקי

להפילו, והאצבע הקטנה היא הנוחה ביותר להראות בשעה שאצבעות האלו מחזיקות בטבק.

ואם קבלה היא נקבל. ואם בדרך בדיחותא

הנה ראיתי את הדברים הנפלאים שכתב חתני היקר הרב יחיאל דוד הלוי אלכסנדר שליט"א בגליון "משנתה של תורה" עש"ק חוה"מ סוכות ובו הרחיב לבאר את החילוק בין הלומדים המתאמצים לחדש חידושים בעת לימודם ובין הלומדים גמ' רש"י כפשוטו.

העוה"ב, וע"ז היה אומר המשגיח אומנם זה נכון אבל לא זה העיקר, העיקר הוא שבאנו לעולם כדי לעשות את רצון ה'.

אשר ע"כ העולה מדברנו הוא כך: א. לימוד התורה הוא קיום מצוה ככל תר"ג מצוות ואף יותר, שכן תלמוד תורה כנגד כולם, ובזה אנו מקיימים את רצון ה'.

ב. קוב"ה וישראל ואוריתא חד הוא, וכל הלומד תורה הרי הוא מתדבק בקב"ה, ושמעתי ממור"ר הגאון הגדול ר' מנחם צבי ברלין שליט"א על הנאמר שכל התורה כולה היא שמתויו של הקב"ה זה לא רק התורה עצמה אלא גם המשנה והגמ'.

ג. לימוד התורה זה קיום העולם כפשוטו וכפי שכתב ה"נפש החיים" שאם היה רגע אחד בעולם ללא לימוד התורה היה העולם חוזר לתוהו ובוהו.

ד. יש את הענין של השכר ולזכות לגן עדן ולחיי העוה"ב.

ולענין השכר מצאתי פירוש יפה ב"שפתי חכמים" עה"ת בפרשת וזאת הברכה. "אף חובב עמים כל קדושי בידך והם תוכו לרגליך ישא מדברותיך", ופירש רש"י בפירושו הראשון וז"ל נפשות הצדיקים גנוזות אתו, והם ראויים לכך שהרי תכו עצמן לתוך תחתית ההר לרגליך בסניי" ישא מדברותיך" נשאו עיניהם על תורתך.

ואומר השפתי חכמים שכוונת רש"י לשאול ולמה זכו נפשותם להיות גנוזים תחת כסא יותר משאר בני אדם? וע"ז משיב הפסוק והם תוכו לרגליך ישא מדברותיך, נשאו עליהם עול תורתך, כלומר הגם משאר בני אדם יש להם זכויות, מ"מ לימוד התורה היא הסיבה והזכות היותר גדולה להיות נפש הצדיקים גנוזות אתו לחיי נצח.

יעזרנו הקב"ה לעסוק בתורתו לשמה ללמוד וללמד לשמור ולעשות.

לתגובות: 9040282@gmail.com

ובאתי להשלים ולהוסיף על דבריו, וליבי אומר לי שאלו ואלו דברי אלוקים חיים, כלומר שהבא ללמוד ובאמת מתכוון ללמוד תורה לשמה ללא פניות זרות כבוד וכו', כפשוטה דף אחר דף, ומאיך גיסא לשאוף לחדש חידושים אמיתיים לאמיתיה של תורה המתעוררים אצלו במהלך לימוד הסוגיה ואף להעלותם על הכתב.

ומצאתי ראייה לדברי כשהתבוננתי בחג שמחת תורה שעבר עלינו לטובה. במחזור רבה בתפילה הנאמרת לאחר סיום ההקפות, וכך נאמר שם: רבוש"ע הנה אנחנו באים... להודות לך על אשר קדשנו במצוותיך... ותתן לנו את תורתך הקדושה תורה שבכתב ותורה שבע"פ וקרבתנו לעבודתך... ועתה ה' אלוקינו מודים אנחנו לך ומהללים לשם תפארתך. כלומר, שבתחילה אנו פותחים בהודאה לקב"ה על עצם הדבר שנתן לנו את תורתו הקדושה, תורה שבכתב ותורה שבע"פ וזכינו לעסוק בה.

ולאחר מכן באה תפילה שתתמלא רחמים עלינו, השיבנו אבינו לתורתך וקרבתנו מלכנו לעבודתך, ותזכנו לעסוק בתורה לשמה ללמוד וללמד לשמור ולעשות ותחננו מאתך, חכמה בינה ודעת **לחדש חידושים רבים אמיתיים בפרד"ס תורתך הקדושה וקושיהו והוויות וישובים אמיתיים וחידושי דינים לאמיתיה של תורה** והן הן הדברים אשר דברנו.

ובאמת שאלוני נכדי במהלך החג מדוע אנו חייבים ללמוד תורה ולעסוק בה כל ימי חייו? והשבתי להם את אשר קבלתי מרבותי. ולענ"ד יש כאן ארבע סיבות עיקריות. ונפתח בסיפור הידוע שכל נערי רכסים חוו אותו, כאשר הגיעו לגיל בר מצוה ובאו להתברך מהמשגיח וצ"ל רגיל היה המשגיח לפנות אל הנער ולשאלו הנה הגעת לגיל עול תורה ומצוות, היודע אתה מדוע אנו מקיימים מצוות ולומדים תורה? נערים רבים השיבו כדי לזכות לגן עדן ולחיי

"תורה מגנא ומצלא"

"מגיני ארץ" - הכוללים שלומדים בהם תורה ומוסר
© 365 יום בשנה © 7 ימים בשבוע

מגינים את הנגיף בכח התורה !!!

077-449-3-559 24 שעות

חידושי וביאורים
מגיני ארץ

איסור ספיחין

ב. בירקות הנזרעים בכל שנה מחדש, מלבד קדושת שביעית שצריך לנהוג בהם, עוד יש ליהזר באיסור ספיחין שבוזו הירקות נאסרים באכילה, איסור ספיחים יש על כל הדברים הנזרעים אפילו אם הזריעה לא היתה בשביעית אלא שתחילת צימוחן היה בשביעית, [חז"ל גזרו איסור ספיחין משום בעלי עבירה שלא יאמרו שהדברים נזרעו מאיליהן ולא נזרעו בעבירה], על כן יש ליהזר גם בחלוקות שאין בהם איסור סחורה, יש ליהזר מאיסור ספיחין שבוזו הירקות נאסרים ככל שאר מאכלות אסורות, וכמו"כ הכלים שמבשלים בהם את הירקות נאסרים ככל שאר איסורים שאוסרים גם את הבלוע בכלים.

ספיחין של נכרי

ג. לא נאסרו באיסור ספיחין אלא ירקות שגדלו אצל ישראל, אבל ירקות שגדלו אצל נכרי אע"פ שיש בהם קדושת שביעית אינם נאסרים באיסור ספיחין מכיון שהגזירה משום בעלי עבירה לא שייכת אצלם, ועל כן יש לוודא באופן מוחלט מהירקות שמובאים בחלוקות אלו מה מקורן ולא לסמוך בלא ידיעה ברורה מהיכן הם. [וכן יש לעקוב בלוחות שיתפרסמו בזמן הקרוב ממתי יש איסור ספיחין על כל ירק וירק לפי זמנו].

האם מותר להנות מ'שמור' ו'נעבד' בשביעית

א. נחלקו הראשונים בענין גידולי שביעית שהבעלים לא הפקירו את הגידולים או שהגידולים האלו נעבדו בעבירה - האם הם מותרים באכילה או לא, בחזו"א מצינו שפעמים התיר שמור ונעבד ופעמים כתב לאיסור, ובסדר השביעית שהוציא לכלל הצבור כתב לאסור, ובקריינא דאיגרתא למרן הקהלות יעקב כתב שדעתו היתה שבאופן אישי התיר את השמור, אמנם לכלל הצבור לא רצה להתיר באופן שלא יזהרו כלל בשמור ונעבד. [והוסיף שכן היה דרכו בכמה מקומות שמצינו סתירה בדבריו].

ובאגרת שהובאה בסוף ספר משפטי ארץ כתב "בדין משומר אפשר להקל באכילה, אבל לא לקנות אף בזמן שאין בו משום סחורה", וכן בהמשך האגרת כתב "היין קדוש בקדושת שביעית, ואסור לקנות משום סחורה ומשום משומר, ואם ניתן במתנה יש להקל". וד"ז נפק"מ בחלוקות שנעשות שלא במכירה שאי אפשר למנוע חלוקות אלו, והרוצה להחמיר יחמיר לעצמו, [מכיון שיש חבל ראשונים גדול שאוסר שמור ונעבד וכן הוא מנהג ירושלים], אבל לא יכול למנוע מאחרים בחלוקה זו.

והנתונים שלי.

אבל יש עוד נקודה, כבר החלטתי שאני רוצה ללמוד דבר מסוים, ובצורה מסוימת, החלטתי על סדר יום מסוים שבשבילי זה טוב, בדוק ומנוסה שמדי יתחילו החרטות והספקות...

החלטתי לקום נץ? אני יקנא בשני שלומד ג' שעות לפני המניין של שבע וחצי...

החלטתי ללמוד ג' שעות לפני המניין של שבע וחצי? אני מיד יקנא בחבר שקם נץ עם כל המעלות...

החלטתי ללמוד עיון? אני יקנא בחבר שמספיק המון דפים בבקיות, ומיד כשאני יעבור לבקיות אני יקנא במי שלומד עיון...

לימוד הלכה יוביל למחשבות על לימוד עמוק של הישיבות ולהפך...

לימוד שביעית יוביל לקנאה במי שלומד שבת, ותמיד נרצה לדעת גם... וגם... וגם...

בקיצור הניסיון הנ"ל חובק עולם...

אי אפשר להאריך, תן לחכם ויוסיף לקח, רק זאת לידע, לאחר שהגענו להחלטה אמיתית על דרכנו בעבודת השם כפי כוחותינו, צפויים אין סוף ספקות וחרטות והתלבטויות... אבל אנחנו בעז"ה לא נביט ימין ושמאל... נשעט קדימה... נדע שכל הספקות זה ניסיון מהיצר, ולא נדרוש עצמנו לא לשבח ולא לגנאי...

"יש דורשין אותו לשבח ויש דורשין אותו לגנאי". שמעתי וורט חסידי על המדרש הזה, לכל אחד מאיתנו יש רגעים שאנו רוצים להתחזק ולעשות שינוי עם עצמינו, לא רוצים להסתפק במקום הבינוני שאנו נמצאים בו.

ואז היצר מגיע עם ב' טענות כנגדנו, לפעמים הוא דורש אותנו לשבח, "תראה את עצמך, כמה אתה צדיק, אתה צריך לעשות תשובה? אתה מקיים כל יום כ"כ הרבה מצוות, משתדל ללמוד תורה וכו', מי שצריך להשתנות זה אחינו התועים שאינם שומרים שום מצוה, הם צריכים להתחזק!!!"

ומאיך הוא מגיע לפעמים עם טענה הפוכה, ודורש אותנו לגנאי, "עזוב אותך, אין לך סיכוי, תראה את עצמך יחסית לרב פלוני ולתלמיד חכם פלוני, אתה כלום, אין לך שם סיכוי, מה כבר תצליח לעשות בשינוי שלך?..."

ממש כמו אצל נח, אם היה בדורות אחרים היה יותר צדיק... או אם היה בדורות אחרים לא היה נחשב לכלום... הכל בהשוואה לאחרים...

והאמת, שלא זה נכון ולא זה נכון, מי שמוודא את הצלחותיו או כישלונותיו ביחס לאחרים הוא במקום לא טוב בכלל, וכדאי להתעשת כמה שיותר מהר ולא להפסיק לחשוב כיצד להשתנות לטובה, אך כמובן עם הכוחות שלי